

Напишіть і про визволення Харкова...

*(Із розмови на зустрічі
з ветеранами)*

— Ти, поете, про звільнення ще напиши... —

Щось у них є прекрасне таке на душі —

в ТИХ, які, у мою причетність

(а може, це чемність?)

до цього повіривши

і погорду відкинувши,

втрапи ще з серця не вирвавши,

просто просять мене:

— Ти про звільнення,

тільки не тлінними і не могильними —

сильними віршами

напиши!

І щоб це —

і не вигадка, і не прикраса, не казка...

У землі вже зіржавіла знайдена —

кулею знайдена — каска,

тільки пам'яті нашій

іржавіть не личить!

Прийде час —

і майбутні тебе піонери

до себе покличуть.

Отже, слухай, поете,

вкарбовуй у серце, поете, —

нашу пам'ять візьми,

як беруть бігуни естафету.

Бо нащадки спитають,

чи вмів ти, чи зміг ти

на етапі своїм

уперед,

до останнього подиху бігти...

Розкажи їм про наші трудні перемоги

й поразки,

про свинцеві дороги,

про тижні безсонні,

будь ласка...

І про людське геройство,

і рану незриму

у Тарасовім серці гранітнім

і в грудях його Катерини,
про сумні димарі
спаленілих Вовчанськів і Валок
і про запах в дворі
на деревах запечених яблук.
Про безпташся в гаю,
спорожнілому з диму і грому,
і про стійкість в бою,
що стійкіша за стійкість Держпрому.
Розкажи про велику —
ще штурм не скінчився —
омріяну радість
біля вивіски з дикту
на дверях будинку Райради,
і про грудку солдатського цукру
в худих рученятах маляти...
Як це радісно,
гордо і трудно —
своїх визволяти!

...Ветерани говорять.
Я слухаю вас, ветерани!
Повнюсь подвигом вашим
і вашими повнюсь словами.
Тридцять літ...
Гімнастерки в музеях злиняли...
Тільки пам'ять, як вчора:
— Ви Харків звільняли?
— Звільняли! —
І у спогадах зранені падають,
в лихо стріляють...
Й замовляють поезію —
нам, молодим, замовляють...

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.